

[Hans Pinstrup.]

burde en kornordning ikke gennemføres og betingelserne fastlægges, før man havde et skøn over høstens størrelse.

Desuden må landbruget finde det urimeligt, at der tvangsudskrives 5 mill. tdr. korn, 700 000 tdr. udover brødkornshøsten. Der er for mig ingen tvivl om, at disse 700 000 tdr. er det dyreste korn, det danske samfund nogensinde har erhvervet, ikke i kroner pr. tønde, men fordi man dermed bryder de sidste 3 års målbevidste produktionsudbygning til afgrøder, der giver større produktion og større eksport. En kornudskrivning i dag efter besætningernes genopbygning og den gennemførte produktionsomlægning er for landbruget langt mere tyngende, langt mere indgribende end nogensinde før. Derfor burde ordningen kun have omfattet brødkornet.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) tillod sig en gengivelse af den udtalelse fra landboforeningerne, som er sendt til rigsdagens medlemmer, men føjede dertil nogle bemærkninger, der ingen som helst forbindelse har med udtalelsens indhold, og som var både urigtige og tendentiøse. Der står udtrykkeligt i denne henvendelse fra landboforeningerne til rigsdagen, at landboforeningerne er indforstået med at aflevere alt brødkorn uden undtagelse. Det samme blev udtrykkeligt fremhævet af mig ved første behandling. Der kan ikke være nogen som helst tvivl her. Det, uenigheden drejer sig om, er kornkvantummet udover brødkornshøsten; det er altså slet ikke noget, der har forbindelse med befolkningens ernæring, og det ærede medlem kunne have sparet sig alle udtydninger af skrivelsen i retning af, at man lagde større vægt på svineproduktionen end på at sikre befolkningens ernæring. I det øjeblik, landbruget afleverer alt dyrket brødkorn, har landbruget dermed opfyldt sin pligt. (*Jørgen Jørgensen [Lejre]:* Det er ikke nok!). Hvis man vil have korn til andet formål, kan man købe det, så er man fri for at skulle ramme dem, der nu for tredje gang har genopbygget deres besætninger, og man undgår da at komme ud for det forhold, at man får en nedgang i produktionen, som både landbruget og samfundet kunne have været sparet for. Det er det, der står i henvendelsen, hverken mere eller mindre, og det er afgjort rigtigt og vil holde produktionsmæssigt.

Landbrugets modstand og advarsel imod denne lovgivning er ikke af ny dato. Det vil være fuldt tilstrækkeligt for mig — og det vil også være svar til såvel det ærede

medlem hr. Carl Petersen, der beklagede sig over min mangel på vurderingsevne, som til de penneførere, der har beskæftiget sig med min stilling til hele denne lovgivning — at henvise til de udtalelser, som den tidligere formand for landbrugsrådet på landboforeningernes og andelsforeningernes vegne fremsatte under kornlovens behandling i 1947. Andet er det ikke nødvendigt for mig at sige om dette forhold. Havde den socialdemokratiske ordfører rost mig for mine udtalelser ved første behandling, ville jeg for alvor have følt mig ængstelig for at lide af manglende vurderingsevne. Det ærede medlem kan være ganske rolig. Min tale var nøje gennemtænkt, og selvom det ikke passer det ærede medlem, er det ikke ham, der bestemmer, hvornår landbrugets synspunkter må fremføres, heller ikke her i tinget.

De stillede ændringsforslag er, bortset fra ændringsforslag nr. 1, praktiske forbedringer, der dog naturligvis ikke ændrer lovens karakter.

Af de anførte grunde kan jeg ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse, men må anbefale tingets medlemmer ved tredje behandling at stemme imod lovforslagets vedtagelse.

Der vil senere, til høsten, på grundlag af dennes størrelse og de foreliggende importmuligheder for korn altid kunne gennemføres den strengt nødvendige ordning. Så meget hensyn mener vi, at man burde have vist landbrugserhvervet.

Foruden kornordningen indeholder rammeforliget en fastlæggelse af de nuværende priser for flæsk, smør, fløde og mælk på hjemmemarkedet samt en eksportafgift for kreaturer som tilskud til befolkningens køb af fodtøj. Alt dette sker på et tidspunkt, da landbruget arbejder under det højeste udgiftsniveau i erhvervets historie og under et fortsat stærkt stigende udgiftsniveau. De lønninger, der betales i sommer, er de højeste, erhvervet har været ude for. Amtsskatterne, der udskrives på fast ejendom, er alene i år steget med millionbeløb. Det samme gælder sognekommunernes budgetter, hvor ca. halvdelen af skatterne udskrives på fast ejendom. Alle driftsmidler, som landbruget skal købe, forhøjedes ved den sidste lønstigning. Etableringen af et landbrug eller dele af et landbrug er dyrere end nogensinde — der har det ærede medlem hr. Oluf Pedersen begrundelsen for landbrugsejendommenes høje pris. Ovenpå alle disse øgede udgifter kommer så den bundne opsparing samt udsigten til en ny, stor stigning i driftsomkostningerne, når